

MARCO VAN HOUWELINGEN

De dagen samen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Marco van Houwelingen
Omslagontwerp: Sander Patelski
Omslagbeeld: © Cateyeperspective/Dreamstime.com (ooievaar); © Sander Patelski (ooievaarsnest)
Foto auteur: © John Voermans
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0642 0
ISBN 978 94 027 6031 6 (e-book)
NUR 301
Eerste druk november 2020

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1.

Ik had geen idee waarom Duncan me mee op reis had gevraagd. We waren broers, goed, maar vrienden toch allang niet meer.

Vroeger in Heteren waren Duncan en ik niet bij elkaar weg te slaan, omdat we toen al wisten dat een dubbelganger je extra aandacht oplevert. Dat gebeurde bijvoorbeeld als we mee boodschappen gingen doen en moeder continu door andere vrouwen werd aangesproken. ‘Wat een leuke kereltjes,’ zeiden die vrouwen dan. En: ‘Jee-tjemina wat lijken ze op elkaar.’ Als moeder ons dezelfde kleertjes aan had getrokken, was het hek helemaal van de dam. De vrouwen uit de supermarkt werden dan fysieker. Ze knepen in onze wangen of aaiden nogal woest over onze hoofden. Ik heb dat nooit helemaal goed begrepen.

Maar ook een tweeling groeit langzaam uit elkaar, zoals dat voor zoveel broers en zussen geldt. En dat is waar veel mensen de mist in gaan. Er wordt vaak gedacht dat tweelingen hun hele leven close blijven, omdat ze niet alleen vanbuiten maar ook vanbinnen op elkaar lijken. Dat is een tragische denkfout. Duncan en ik zijn het levende bewijs: identiek van onze kruin tot onze tenen, maar vanbinnen geen schim van elkaar. Onze levens zijn daardoor ook niet met elkaar te vergelijken. Duncan is succesvol, heeft een prachtige vriendin en woont in een riant appartement. Ik huur al jaren een kleine

studio, waar ik de dagen veelal alleen slijt. Elke vorm van succes is mij vreemd. Bij normale broers zou je zeggen: hé, ieder zijn eigen leven, toch? Maar bij tweelingbroers kun je niet om het contrast heen. Of ik het nou wil of niet, mijn leven zal altijd worden gespiegeld aan dat van Duncan. In het licht van zijn bestaan ben ik niet meer dan een misdruk. Misschien had Duncan me daarom wel meegevraagd.

Op het dashboard lag een opengebroken pak ham langzaam gaar te koken. Het verkeer rond Los Angeles stond vast tot zover het oog reikte. Ik had nog nooit zoveel snelwegen bij elkaar gezien, soms wel vier boven elkaar. Het was een kilometerslange optocht vol remlichten die hoopvol dimden, maar enkele meters later weer teleurgesteld ontvlamden. Zo sukkelden we traag voort.

In de rij naast ons stond een donkerblauwe pick-up. Achter het stuur zat een vrouw die op een tablet bezig was. Ze had lang, donker haar en onnatuurlijk volle lippen. Ik schatte haar van Mexicaanse afkomst. De vrouw stopte even met typen om haar make-up bij te werken. Op gevoel dichtte ze het gat dat met de auto voor haar was ontstaan. Ze had haar filelot te makkelijk geaccepteerd. Irritatie bestaat niet zonder hoop of verzet; bij gewenning moet je je pas zorgen maken.

‘Er is hier dus zo’n gassie hè...’ Duncan deed het raam open en tufte een zonnebloempit naar buiten. Op zijn bovenlip parelden zweetdruppels. ‘Die is helemaal binnengelopen met iets. Moet jij eens raden waarmee...’

Duncan bleef maar praten. Sinds we waren vertrokken, vulde hij elke minuut met loze feitjes of herinneringen aan vroeger. Wist ik nog dat hij was flauwgevallen in de sauna? Of die keer dat we samen The Doors playbackten tijdens de weeksluiting? Die herinneringen

moesten het broederschap ongetwijfeld weer tot leven wekken, zoals je iemand uit een coma kon laten ontwaken door kleding met een vertrouwde geur voor te houden. Maar Duncan zag niet in dat zijn geforceerde gezwets juist averechts werkte.

Ik plaatste een voet tegen de voorruit. In vergelijking met de andere twee opties was de DELUXE-variant de ruimste camper geweest, maar nu ik erin zat, leek het ding veel te klein. Ze hadden ons waarschijnlijk de verkeerde meegegeven.

‘Weet je waarmee? Met páspoppen, gozer.’

‘Paspoppen,’ herhaalde ik.

‘Mag jij zeggen waarom. Drie tientjes als je het raadt.’

Ik probeerde iets te bedenken waarmee ik origineel uit de hoek zou komen. Iets waarmee ik hém eens kon verrassen.

‘Kledingwinkels.’

‘Wat?’

‘Hij verkoopt ze aan kledingwinkels.’

‘Veel te voor de hand liggend, natuurlijk.’ Duncan schudde teleurgesteld zijn hoofd.

‘Tets met seks.’

Nog voordat ik de woorden goed en wel had uitgesproken, sloeg Duncan me met zijn vlakke hand hard op mijn bovenbeen. Vloekend klapte ik dubbel. ‘Ik wíst dat je dat ging zeggen,’ zei hij schaterend. ‘Páspoppen, lul. Geen opblaaspoppen. Nou, aangezien je er weer geen reet van begrijpt, help ik je een beetje. Kijk eens goed om je heen.’

Ik dacht aan vroeger, toen we samen urenlang vanaf de oever uitkeken over de Rijn, zonder ook maar een woord te zeggen. Onze voeten hingen vlak boven het water, waarin onze reflectie op een zonnige dag kraakhelder te zien was. We kwamen er graag. In het voorjaar rook je daar de zomer en in de herfst hing de winter in de

lucht. ‘Op de oever kun je de seizoenen voorproeven,’ zei Duncan op een keer. Mooi was die tijd – maar tijden veranderen.

Opnieuw werd er een stilte door Duncan in de kiem gesmoord.

‘Je doet je best niet.’

Op het scherm stond dat Joshua Tree Park nog drie uur rijden was, maar in dit tempo vreesde ik dat er nog wel een paar uur bij kwamen. Ik dacht aan onderwerpen die konden helpen om de tijd te doden. Een paar voor nu, een paar voor straks, mocht het alsnog stilvallen. De gebruikelijke dingen hadden we gister eigenlijk al besproken. Hoe ging het met zijn muziek? Hoe vorderde mijn nieuwe verhaal? Neukte ik nou nog of hoe zat het? Ma laatst nog gesproken? Die basisvragen – de vaste munitie tijdens onze sporadische ontmoetingen in Amsterdam – waren op. En we moesten nog meer dan een week.

Ik dacht terug aan de laatste keer dat Duncan en ik elkaar hadden gezien, een paar maanden geleden. Ik stond op het pontje naar Amsterdam-Noord toen er een snorfiets naast me kwam staan.

‘Nee maar. Broertje!’

Duncan zat op zijn zwarte Vespa, samen met Larissa. Ik zag dat hij iets ronder was geworden in zijn gezicht. Hij had ook een ander kapsel, maar dat was weinig nieuws onder de zon, want die jongen wisselde vaker van kapsel dan van tandenborstel. Deze keer had hij zichzelf een hoge kuif aangemeten, met dunne lijnen die op zijn hoofdhuid waren gekerfd. Hij kon het nog hebben ook. Larissa droeg onder haar bruine jas een bijzonder strakke legging, die de contouren van haar kont onverbiddelijk accentueerde. Ik kon mijn ogen er moeilijk van afhouden.

‘Hoi,’ groette ik. ‘Lang geleden.’

‘Waar ga je heen dan?’

‘De uitgeverij.’

‘Zit die in Noord, ja?’

Duncans broekzak piepte.

‘Wacht effe,’ zei Duncan, en hij pakte zijn mobiel. Ook Larissa had haar mobiel tevoorschijn gehaald. Ze draaide zich een kwartslag zodat ze eenvoudig met twee handen kon appen. Volgens mij had Larissa me nog niet gegroet, of ik had het niet gehoord door het geluid van de snorfiets.

‘Ik heb de resterende boeken van mijn roman opgekocht,’ zei ik, eigenlijk tegen niemand in het bijzonder. ‘Het was dit of de verslinder.’

Geen idee waarom ik dat erbij vertelde. Misschien had ik toch behoefte aan enige vorm van compassie. Het telefoontje van de uitgever was niet als een verrassing gekomen, maar pijn deed het wel. Een beetje medeleven kon ik wel gebruiken.

Duncan keek op van zijn mobiel en maakte een hoofdknik naar de blauwe IKEA-tas aan mijn stuur. ‘Vandaar de...’

‘Hm-hm.’

‘Heb je een boek geschreven?’

Larissa was wakker geworden. Ze glimlachte lief naar me, maar tussen haar lange wimpers schemerde een meewarige blik. Misschien kwam het door hoe ik erbij liep, met mijn afgetrapte broek en capuchonvest. Dat moest voor zo’n fashionista een doorn in het oog zijn. Ik lachte onhandig terug, omdat ik dacht dat ze een grapje maakte, maar haar vraag bleek serieus bedoeld. Ongelofelijk. Duncan zag dat kind al drieënhalft jaar en hij had haar nog nóóit verteld dat ik een boek had geschreven? Ik begreep heus wel dat ik niet zo vaak het gespreksonderwerp was bij die twee, maar dit viel me toch van hem tegen.

‘Heb ik dat nooit gezegd?’ probeerde Duncan de situatie te red- den.

Larissa's glimlach bleef steken tussen ongemak en schuld. Hij had het echt niet verteld.

'Ik wil het lezen,' zei ze resoluut, misschien om haar fout goed te maken. Erg overtuigd klonk het in elk geval niet.

'Nou, hij heeft er straks genoeg liggen.' Duncan grijnsde triomfantelijk om zijn gevatte opmerking.

'En jullie?' vroeg ik, om van onderwerp te veranderen.

'Naar de loods,' antwoordde Duncan zonder verdere toelichting. Hij en Larissa kantelden het hoofd en verzonken beiden weer in hun mobiele telefoon. Toen viel het stil tussen ons en be kroop me een onbehaaglijk gevoel. Duncan en ik kregen het niet voor elkaar om een gesprek van een paar minuten te voeren. Dat was de realiteit. Een groot vrachtschip trok haaks aan ons voorbij, waarna de pont op en neer bewoog. Zwijgend en deinend stond ik naast hen. Ik kreeg het gevoel dat iedereen op de pont naar ons keek.

Na een eeuwigheid meerden we ratelend aan bij de overkant. De sirene loeide, de metalen laadbak bewoog omlaag. Alle fietsers en brommers kwamen in beweging.

Duncan borg zijn telefoon op en startte zijn snorfiets. In het voorbijrijden tikte hij tegen de lege IKEA-tas.

'Succes met de boekjes hè!' riep hij. 'Ik bel je binnenkort wel even.'

'Thanks.'

'Doeg,' zei Larissa.

'Dag.'

De snorfiets zigzagde tussen de mensen door en maakte zich knetterend uit de voeten.

***

‘Je hebt nog één kans.’

Duncan checkte zijn haar in de achteruitkijkspiegel. Niet voor het eerst vandaag. Zou het raar zijn als ik ergens een uurtje mijn ogen dicht zou doen? Mijn hoofd kon wel wat rust gebruiken. Alsof Duncan mijn gedachten had gelezen, klapte hij abrupt zijn stoel naar achter. De ronkende optocht voor ons zette weer een paar stappen vooruit. Alleen wij bleven staan. Ik ging rechtop zitten.

‘Wat doe je?’

Duncan drukte de zonnebril op zijn neus en deed zijn handen achter zijn hoofd, alsof hij op een strandbedje lag. Het gat tussen ons en de auto voor ons werd groter en groter.

‘Je bent een paardenlul,’ antwoordde hij. ‘Je raadt niet. En je ham stinkt. Ga je nog leuk meedoen?’

De auto achter ons toeterde. Ondertussen werden we voorbijgereden door weggebruikers die ons woedend aankeken. Een koude rilling schoot van mijn nek tot mijn onderrug.

‘Weet je waar ik trouwens laatst aan dacht?’ vroeg Duncan. ‘Aan de fietswedstrijden die we vroeger op de dijk hielden. Weet je dat nog? Dan telden we af van tien tot nul en vervolgens deden we wie het langst met zijn ogen dicht over straat durfde te fietsen. Best bizar wat voor een idiote shit je uithaalt als kind. Voor hetzelfde geld was een van ons geschept door een bestelbusje. Dan hadden we hier nu niet gezeten.’

‘Zullen we weer gaan rijden?’ vroeg ik.

‘Volgens mij was ik helemaal niet bang,’ ging Duncan verder. ‘En ik kan me ook niet herinneren dat jij bang was.’ Hij draaide op zijn zij. ‘Ik weet nog precies hoe het donker voelde tijdens het fietsen, jij ook? De duisternis leek tegen te spartelen, alsof die er niet wilde zijn.’

Dat gaf een kick, jongen. En ondertussen hoorde je die auto's in de verte voorbyscheuren. *Nnnnjiiiiinnng... nnnnjiiiiinnnggg.*'

Ik keek achterom en zag een donkere jongen samen met zijn vriendin in een Volvo. De jongen zwaaide met zijn arm uit het raam. Ik kon niet zien of het een vuist of een middelvinger was.

'Dun.'

'Ik weet alleen niet meer wie van ons twee het vaakst won. Het fietsen herinner ik me precies, maar niet wie er beter was. Wie verder kwam. Toch redelijk essentieel bij een wedstrijd, zou je zeggen.'

Duncan plooid zijn gezicht in een domme grijns. Hoe was het mogelijk? Zijn hele leven benaderde hij alles vanuit dezelfde stompzinnige onverschilligheid. Zorgen of ernst kende hij niet. Ik had ooit een afbeelding gezien van twee toneelmaskers die de oude Grieken in het theater gebruikten voor komedie en tragedie. Het waren een vrolijk en een bedroefd gelaat, afhankelijk van welke rol je op het podium uit moest beelden. *Dat zijn Duncan en ik*, dacht ik bij het zien van die maskers. *We dragen hetzelfde gezicht, maar een volstrekt andere emotie.*

De claxons zwollen aan. Het geluid was overal. Ik hield het niet meer.

'Rijden nu!' riep ik nogal hysterisch.

Duncan deed zijn stoel overeind en liet de camper schokkend in beweging komen. Daarna keek hij me spottend aan, alsof ik was gezakt voor zijn idiote experiment. 'Mooi zo,' zei hij. 'Je leeft dus nog.'

2.

We stopten bij een Walmart om eten en drinken in te slaan. Duncan had een lijst gemaakt, wat maar goed was ook, want de supermarkt was gigantisch. Het was een labyrint van verkleedspullen, cosmetica, zakken grind, tuinhekken, dekbedovertrekken en af en toe een krop sla. Na een kilometerslange uitputtingsslag bereikten we eindelijk een schap met blikken soep, waar we gemakshalve konden kiezen uit tientallen varianten. Drie kwartier later hadden we het hele boodschappenlijstje afgewerkt. Het resultaat: zestien gevulde plastic zakken en twee netten brandhout. Daar kwamen we de dag wel mee door.

We tuften weer verder. Op een uur rijden van Joshua Tree kwamen we langs een stuk met honderden windmolens met synchroon draaiende wieken. Daarachter lagen heuvels tot zover het oog reikte. Duncan zong mee met een nummer van The Doors. In Heteren luisterden Duncan en ik veel naar The Doors, omdat het vaders lievelingsmuziek was. Als kleine jongens voerden we shows voor hem op in de woonkamer. We bonden theedoeken om onze hoofden en zongen fonetisch mee in een haarborstel of een deodorantbus. *Dooon joe laaaaver medlie*. Duncan en ik gooiden alles in de strijd, net zo lang totdat we buiten adem raakten. Vader reageerde vaak alsof we Jim Morrison zelf waren. Hij sprong op uit zijn stoel, zocht

houvast bij de armleuning en riep al net zo onverstaanbaar als wij hoe geweldig hij het had gevonden. In ons stapelbed analyseerden Duncan en ik het optreden. Soms kibbelden we over een valse noot van de ander, of over een motorische mispeer, maar meestal waren we trots op wat we hadden neergezet. ‘Snel weer,’ fluisterden we tegen elkaar in het donker. Of: ‘Ooit worden we beroemd samen.’

Een van mijn laatste herinneringen aan Heteren is onze zestiende verjaardag. Het was een halfjaar na vaders dood. In het stilgevallen appartement leefden Duncan, moeder en ik inmiddels al als vreemden langs elkaar heen. Duncan was druk met zijn feestjes in Barneveld en Arnhem en moeder zat de hele dag uit het raam te staren. Ik laveerde tussen die twee uitersten en deed vooral wat nodig was om mijn diploma te halen, zodat ik weg kon uit Heteren.

Omdat we jarig waren, had moeder twee stukken kwarktaart voor ons neergezet. Ze had geen slingers opgehangen.

Op tafel lagen twee halfvolle pakjes sigaretten. Moeder was begonnen met roken. Eerst alleen op het balkon, maar daarna ook op de bank en in de keuken. In het appartement hing inmiddels een verstikkende geur die ik zelfs in mijn dekbed kon ruiken.

Het verjaardagsfeestje begon stroef. Duncan en ik harkten onze taart naar binnen en luisterden zwijgend naar moeder, die met een monotone stem alle verjaardagskaarten voordroeg. Na de kaarten pakte moeder een fotoalbum uit de kist. Dat deed ze wel vaker op verjaardagen. Moeder had een obsessie voor het verleden, wat alleen maar was versterkt door vaders dood.

‘Kijk.’

Ik plette kruimels onder mijn vorkje, zodat ik ze eenvoudig in mijn mond kon stoppen. Ik keek op van het taartje. Moeder hield het album geopend naar ons toe en wees naar de foto linksboven in

de hoek. Op de radio begon ondertussen het journaal van twee uur. Het eerste kievitsei was gevonden.

‘Jullie zijn zo mooi samen.’

Op de foto lagen Duncan en ik samen in de wieg, nog geen jaar oud. We hadden hetzelfde gele rompertje aan. Duncan sliep op zijn zij, met zijn rug naar me toe. Hij had zijn duimpje in zijn mond gestoken. Doetje, onze gezamenlijke knuffelpanda, tuurde met een manisch vrolijke blik naar het plafond terwijl hij langzaam werd gewurgd onder het babyarmpje. Ik lag ernaast, op mijn rug. Twee dingen trokken gelijk mijn aandacht. Allereerst had ik mijn ogen wijd open, terwijl Duncan sliep. Maar het meest opvallende was mijn houding. Ik had mijn rechterhand namelijk op het achterhoofd van Duncan gelegd. Een klein warm keppeltje was het, een slaapmutsje.

Moeder pulkte aan haar nagelriemen.

‘Zo lagen jullie er elke avond bij. Duncan was vaak verdrietig, maar jij kon hem kalmeren door je handje op zijn hoofd te leggen. Zo lief vonden we dat.’

Ze deed haar best, omdat het onze verjaardag was. Mijn blik gleed af naar de kaft van de agenda die ze me cadeau had gegeven. Een skater sprong van een stoepje af, in de ondergaande zon. O’Neill, stond erboven. Ik had in mijn hele leven nog nooit op een skateboard gestaan.

‘Onzin.’ Tot mijn verbazing roerde Duncan zich. Smakkend: ‘Je hebt ons vast door de war gehaald.’

Moeder trok hoopvol haar wenkbrauwen omhoog. Ze legde het geopende fotoalbum voor zich op tafel. Het was een dun album, want erg veel foto’s waren in de loop van de jaren niet gemaakt. Naast onze wiegfoto zat een vakantiefoto van vader en moeder. ‘Malaga, 1992,’ stond eronder. Moeder zat op een ezel. Haar jongere

ik was niet te vergelijken met de vrouw die in de stoel tegenover me zat. Omdat ik de sluimerende ouderdom nooit bij haar had waargenomen, besepte ik daar pas, met die twee verschillende versies zo vlak naast elkaar, dat ze in een moordend tempo ouder was geworden.

Naast de ezel stond vader op een hekje. Zijn rechterbeen was soepel in de lucht geheven. Hij droeg een grijs hoedje, wat ik gek vond, omdat ik vader nog nooit met een hoedje had gezien. Ik vond hem er ook helemaal niet het type voor. Ik daagde mezelf uit om zo lang mogelijk naar zijn afbeelding te blijven kijken. Maar hoe langer ik keek, hoe meer lucht er uit mijn lichaam werd gezogen, zoals dat gebeurde met de plastic zakken vol kleding die moeder op de vliering vacuümtrok door de stofzuiger op de sluiting te zetten. Ik slonk en verschrompelde en wendde snel mijn blik af.

Moeder tikte met haar wijsvinger tegen de onderkant van het pakje, waardoor er drie sigaretten naar buiten schoten. De middelste stak ze in haar mond. Ze streek een lucifer af en hield het puntje van de sigaret in de vlam tot de tabak begon te smeulen. Die hele handeling, zo vanzelfsprekend en behendig uitgevoerd, liet me even geloven dat ik haar helemaal niet zo goed kende.

‘Ik heb het er weleens met oma Adid over gehad,’ zei ze, waarna ze een blauwgrijze wolk uitblies. ‘Zij wist precies waarom jullie er zo bij lagen in de wieg.’

Oma Adid, de moeder van vader, las veel over horoscopen en astronomie. Ze kon er mooi over vertellen. Zo had ze mij en Duncan in het verzorgingstehuis eens verteld waar het geultje tussen je neus en bovenlip vandaan kwam. In slecht Nederlands legde ze uit dat je als kind wordt ‘herboren’. Voor je geboorte ging je eerst naar gene zijde, waar je alle levensgeheimen mocht aanschouwen. Om te voorkomen dat je die geheimen meenam naar het aardse bestaan, kwam

er vlak voor je geboorte een engel bij je op bezoek die een vinger over je lippen legde en daarmee je mond verzegelde, zodat alle geheimen bewaard bleven. Het geultje onder je neus was de afdruk van de vinger.

Oma deed het voor en legde het bovenste kootje van haar wijsvinger in het geultje, die daar inderdaad precies in paste. ‘Probeer zelf maar,’ zei ze.

Duncan schoot hard in de lach, wat ik hem kwalijk nam. Toen het bezoekuur even later voorbij was en we door een aantrekkelijk meisje in een witte outfit werden opgehaald, zat oma nog altijd met schele ogen naar haar eigen wijsvinger te kijken.

‘Volgens oma ben jij Duncans beschermheilige,’ ging moeder verder. ‘Dat is zo besloten voordat jullie geboren werden. Grappig hè?’

Erg grappig inderdaad. Ik kon aan haar ogen zien dat ze er zelf nogal om moest lachen. Ik die op Duncan moest passen? Overduidelijk de omgekeerde wereld. Moeder zei het niet voor niets op zo’n overdreven enthousiaste toon, zoals een trainer zijn minste speler toeuicht als hij eindelijk eens een fatsoenlijke pass geeft.

‘Wat een bullshit,’ zei Duncan. ‘Regi kon gewoon niet van me afblijven.’

Vanuit het niets draaide Duncan zich naar me om, en voor ik het wist, was hij met zijn volle lichaamsgewicht boven op me gesprongen. Uit een reflex probeerde ik me af te weren.

‘Hè!’ brulde Duncan. ‘Wie weet wat er allemaal gebeurde als die camera uitging. Dan ging dat handje vast onder de dekens. Incestueuze pedo!’

‘Ik was zelf een baby!’ schreeuwde ik. ‘Hoe kan ik dan een pedo zijn. Má! Dan kan ik toch nóói-’

Duncan raakte me vol tussen mijn ribben, waardoor ik de woorden kermend inslikte.

‘Jóngens,’ probeerde ze ons tot de orde te roepen, maar haar berisping klonk niet zo stellig als vroeger. ‘Denk om de kussens. Dat zou ik zo jammer vinden als die vies werden. Jongens toe.’

Duncan was sterker, maar ik was sneller. Toen hij even niet oplette, wist ik me met een vlugge beweging onder hem vandaan te wurmen. Ik rolde naar de andere kant van de bank, waar het een paar tellen duurde voordat ik op adem was gekomen. Duncan keek me spottend aan met vuurrode blossen op zijn wangen. Van de minste inspanning kreeg die slappe zak al een kop als een boei. Hij haalde een snelle hand door zijn haar.

‘Je kan niet meer hè?’ zei hij.

Nu was het mijn beurt, maar Duncan weerde mijn voorspelbare stomp eenvoudig af. Moeder stond vlug op. Ze vroeg of we nog een stukje taart wilden, maar het was te laat. Duncan en ik rolden over de grond. Hij greep ruw mijn hoofd vast, waardoor ik even geen lucht kreeg. Duncan kwam bovenop te liggen. Ik voelde het gewicht van zijn lichaam op mijn lichaam drukken en even duizelde ik van de vertrouwde loomte in mijn borst. Vroeger stoeiden we elke dag, waarbij we volledig in elkaar verstrengeld op de grond lagen. Vader had ons weleens met de oordopjes van zijn mp3-speler vergeleken toen hij ons gestoei hoofdschuddend aanschouwde.

‘Ze zien er precies hetzelfde uit,’ riep hij richting moeder, ‘en ze zijn verdomme niet uit elkaar te krijgen!’

Vader had speciale oordopjes die hij achter zijn oren kon klemmen, zodat ze bleven zitten tijdens het hardlopen. Hij hield ervan om in de ochtend over de dijk te joggen. Moeder had de oordopjes in een weekendtas gedaan, samen met al zijn andere spullen. De weekendtas stond nu tussen de kerstdozen op de vliering, met een dubbele knoop in de handvatten.

Mijn vingers kronkelden om Duncans pols, maar zijn arm glipte

uit mijn greep. Toen had hij me klem. Wat ik ook probeerde, ik kon geen kant op. Eerst kreeg ik de slappe lach en daarna begon ik spontaan te janken. Ik kon het niet helpen, het gebeurde gewoon. Duncan merkte gelukkig niets. Ik spartelde als een vis op het droge, deed er alles aan om los te komen. Maar dat wilde ik helemaal niet. Ik wilde mijn armen om Duncan heen slaan en hem zo dicht mogelijk tegen me aandrukken.

‘Geef je het op?’ hijgde hij.

‘Nóóit,’ blies ik.

Een jaar later verhuisden Duncan en ik naar Amsterdam. Daar hield het stoeien op.